

Куди поспішає струмок

Між старих дубів, що росли на невеликому пагорбі, зима намела велику кучугуру снігу. Маленький зайчик цим дуже тішився.

Коли тріщав мороз, він заривався в снігову купу і солодко дрімав, наче під периною.

Та ось уже кілька днів морози не щипали зайчика за вушка. Сніг став мокрим, лапки у нього просто провалювалися, і стрибати було дуже важко. Одного дня захеканий зайчик ледве дострибав до пагорба. Однак від його зимової перинки й сліду не лишилося. А між корінням дубів дзюрчав струмок.

— Привіт, Зайчику! — привітався Струмок.

— Привіт... А хто ти і звідки узявся? — запитав Зайчик.

— Я — весняний струмок. Народився з талого снігу, що був твоєю зимовою перинкою.

— Щойно народився і вже кудись біжиш? — здивувався Зайчик.

— Я маю мрію — допомогти сонечку розбудити цей ліс, бо весна вже не за горами.

— Що, і старого дядька Ведмедя не побоїшся розбудити? — зацікавився Зайчик.

— А де його хатинка? Показуй і побігли! — весело задзюрчав Струмок.

Зайчик пострибав навздогін, гукаючи:

— Ось там, під поваленим деревом, там спить дядько Ведмідь! Буди його!

І Струмок захлюпотів, задзвенів кожною своєю краплинкою — радісно й голосно. Аж тут двері барлогу рипнули, і звідти вийшов, позіхаючи, Ведмідь.

— А хто це так гарно мені дзвонив, хто збудив мене? — запитав Ведмідь трохи сонно, але зовсім не сердито.

А Струмок, блиснувши хвилькою на сонці, побіг далі. Він почувався щасливим, бо його мрія почала здійснюватися.

Ось прокинувся їжачок, визирнули вужі, вилізли зі шпаринок маленькі жучки. Дзвінку пісню струмка підхопили усі пташки лісу. І поніс її вітер по світу.

А сонечко в небі ще вище піднімається, аби добре бачити, як біжить щасливий веселий струмок.

Ольга Табака